

SYKSYN UUDET KUVAUSVÄLINEET 124 SIVUA

Suurin kotimainen valokuvauslehti

www.kamera-lehti.fi

kamera

10.11.2014

LEHTI

SUURTESTI 12 LEDIVALAISINTA

OPASTUS

LUO KUVAUSPAIKKA PIHALINNUILLE

MERENKULUN KUVAAJA JACOPO BRANCATI

PHOTOKINA 2014

TESTISSÄ

SAMSUNG GALAXY K ZOOM

GARMIN VIRB ELITE

SONY RX100 III

F-STOP KENTI

SIGMA DP2

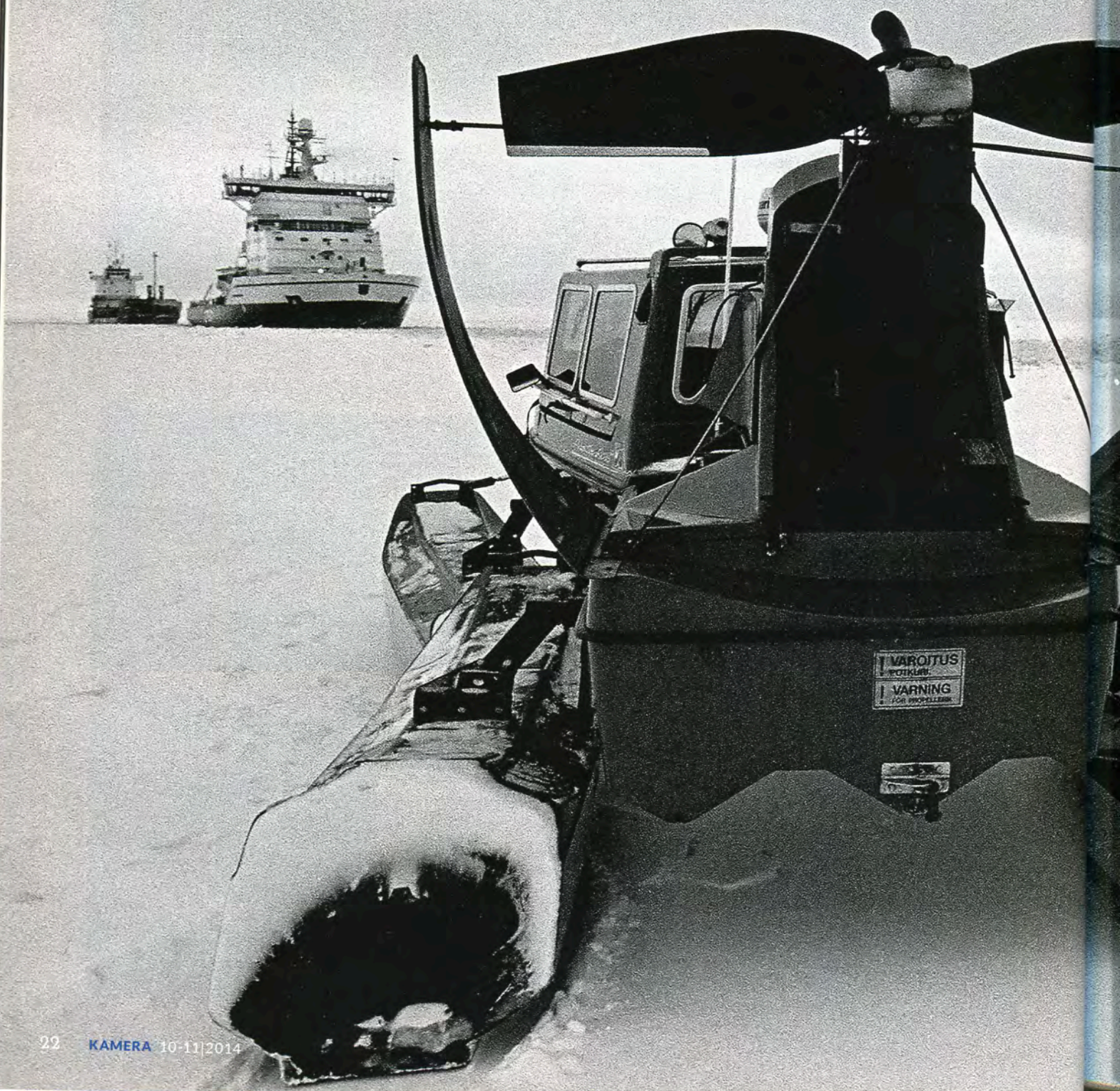
SONY A7S

Pal.vko: 2014-49

9,40 €

316000-1410

SUOMALAISEN MERENKULUN OLEMUSTA ETSIMÄSSÄ

Jacopo Brancati kiinnostui valokuvauksesta 18-vuotiaana. Merikaupunki Genovassa syntyneenä ja merenkulkijasuvun jälkeläisenä meri on tuntunut hänestä läheiseltä. Koska Jacopolle ei avautunut mahdollisuutta merille lähtöön, hän toteuttaa unelmaansa valokuvallisin keinoin.

TEKSTI Katriina Etholén KUVAT Jacopo Brancati

KUKA

JACOPO BRANCATI
Italialainen valokuvaaja ja toimittaja (s. 1966). Sai suuren osan teknisestä tiedoudesta ammattikuvaajana toimineelta kummisedältään. Aloitti valokuvaajan uraansa opiskellessaan valtiotiedettä Genovan yliopistossa. Asunut vuodesta 1992 Ranskassa. www.infine-arts.net

ALOKUVAAJA ja toimittaja **Jacopo Brancati** meriaiheinen näyttely *Viaporin telakka – silta tulevaisuuteen* on parhaillaan nähtävillä Suomenlinna-museossa.

Jacopo kiinnostui Suomesta vuonna 2003. Silloin suurikokoinen, lasta esittävä kuva sai hänet avaamaan Suomen Ranskan instituutin oven Pariisissa.

Instituutin tiloissa oli **Ismo Höltön** valokuvanäyttely. Jacopo vaikutui Höltön vahvoista muotokuvista, samoin kuin **Arja Kastisen** konsertista, johon hänet puolestaan veti vieras soitin, kantele. Hän oli myös utelias tapaamaan instituutin silloisen johtajan, **Jukka Havun**, koska tämä mainitsi instituutin esitteessä **Antonio Gramscin**. Jacopo oli yllätynyt, että joku muisti tämän italialaisen marxilaisen teorian kehittäjän ja poliitikon.

Talvimerenkulku

Jacopo alkoi miettiä, mikä on tämä kansa, jolla on niin vahva sielu. Kun hän tutki asioita lisää, hän huomasi, että Suomella on myös pitkä historia merenkulussa.

Jacopo luki **Gustaf Eriksonista**, talvisista olois-

ta ja jäänmurtajista. Nämä kiehtoivat häntä. Olihan hän juuri aloittanut ensimmäisen oman merenkulkuun liittyvän valokuvaprojektinsa, jossa kuvasi genovalaista satamaelämää luotseineen ja muine toimijoineen. Hankkeen tulokset julkaistiin näyttelynä ja *Pilota a bordo!*-kirjassa.

Jacopolle selvisi, että Euroopan luotsijärjestön uusi presidentti, **Juha Tulimaa**, tulee myös Suomesta. He tapasivat ensimmäisen kerran vuonna 2005 Pariisissa. Helmikuussa 2006 Jacopo matkusti Suomeen.

Mustavalkoinen kuva vie katsojan suoraan kuvan ytimeen.

Teemana oli talvimerenkulku ja yhteistyökumppanina Finnpilot.

Jacopo seurasi luotseja vuorokauden ympäri ja opeteli ymmärtämään, mitä milloinkin tapahtui. Hänestä tuli ryhmän jäsen.

Fyysisesti raskas työ vaati myös jatkuvaa keskitty-

mistä. Vaikka Jacopo pyrki pitämään ajatuksensa kassassa, putoaminen luotsitikkailta oli kerran lähellä.

Suuri kysymys oli, kestäisikö hänen Nikon F4 -kameransa näitä erittäin kovia olosuhteita. Kylmyys teki tehtävänsä, mutta vika paljastui vasta, kun laboratorio ilmoitti, että filmille ei ollut tarttunut mitään.

– Se oli elämäni pahin hetki. Oli kuin joku olisi varastanut minulta jotain, joka oli osa minua. Minulla on yhä mielessäni kaikki hetket ja ne kuvat, jotka oletin ottaneeni.

Näkymätön

Jacopo matkusti hankkeen aikana neljästi Suomeen. Hän tutustui talvimerenkulkuun ja luotsien työhön itäisellä Suomenlahdella, Saaristomerellä ja Perämerellä.

Hiljaiset suomalaiset alkoivat avautua, kun Jacopo esitteli heille edellisten kuvausten tuloksia. Luotsit oivalsivat, mitä hän oli tekemässä, rentoutuivat ja alkoivat kertoa tarinoita. Lopulta hän sai kutsuja myös heidän koteihinsa.

Kuvaamisen ohella Jacopo teki tarkkoja huomioita

EDELINEN AU-KEAMA Lentäjä lähdössä matkaan, Ajos, Kemi.

VAS. Hinaaja Ulla, Kemin satama.

OIK. Saariston yhteysveneen kapteeni.

– ei vain kohteestaan, vaan myös kaikesta sitä ympäröivästä. Etnologisella lähestymistavallaan hän pyrki selvittämään ja selittämään niin luotsien työtä kuin Suomen ja myös eräiden sukujen pitkää luotsaushistoriaa.

Aiemman Genovan satama -hankkeen Jacopo kuvasi Mamiya 7:lla. Nyt hän valitsi työvälineekseen pienen koon kameran. Vaikka hän oli jatkuvasti läsnä ryhmän jäsenenä, hänen oli valokuvaajana oltava näkymätön.

Perinteisen valokuvauksen ystävä

Jacopon *Jäinen matka Suomeen* -kokonaisuus oli esillä Merikeskus Vellamossa kuusi vuotta sitten. Hän to- ➤

Filmiä käyttävät tietävät täsmälleen, mitä haluavat.

teutti sen mustavalkoisena.

Hanke syntyi Jacopon aloitteesta, mutta koska kyseessä oli museolle, eli Merikeskus Vellamolle tehty projekti, piti ajatella kuvien säilyvyyttä. Perinteinen mustavalkomateriaali oli nykytietämyksen valossa yhä paras vaihtoehto.

Toinen syy mustavalkoiselle toteutukselle oli, että se mahdollisti keskittymisen muotoon ja valoon.

– Mustavalkoinen kuva vie katsojan suoraan kuvan ytimeen, sanoo Jacopo.

Jacopo ottaa värikuvia lehtien toiveesta ja muulloinkin, jos se on aiheellista.

Kaksitoista vuotta sitten hän teki ensimmäisen ison projektinsa kuvaten marmoripatsaita Staglienon hautausmaalla. Kuuluisaa hautausmaata on kuvattu paljon, mutta ei värille.

Jacopon mukaan juuri tämä paikka vaati väriä, sil-

lä muuten kaikki olisi näyttänyt harmaalta, melkein pä rumlalta. Hän kertoo löytäneensä uskomattomia värejä valon heijastuessa marmorista.

Jacopo on myös valmis käyttämään aikaa kohteensa ymmärtämiseen ja tunteen löytämiseen. Hautausmaa-projektin hän aloitti käyttämällä aikaa vievää isoonkoon kameraa ja jatkoi keskikoon kameralla.

– Nykyvalokuva on melko kaukana minusta. Tunnin kuuluvani menneeseen maailmaan.

Jacopon suosikkikuvaajien listalta löytyvät mm. **W. Eugene Smith, Henri Cartier-Bresson** ja **Don McCullin** sekä Saksan uusasiallisuusliike.

Viimeisten vuosien aikana hän on kuitenkin väriä käyttäessään vaihtanut kokonaan digikuvaukseen. Syinä ovat digitaalitekniikan kehittyminen sekä pienemmät kustannukset.

Jacopo toteaa, että vaikka perinteinen kuvaustek- »

VAS. Jäänmurtaja Otson uoma.

OIK. "Olen merimies Uralilta."

nologia on täydellistä, harvat laboratoriot kehittävät ja käsittelevät filmiä oikein. Mustavalkokuvauksessa hän käyttää edelleen filmiä ja Nikon F6 -kameraa.

– Minulle mustavalkoinen on yhä mustavalkoista ja filmi on filmiä. Kyse ei ole vain laadusta. Filmiiä käyttävät tietävät täsmälleen, mitä haluavat.

Viapori

Jacopo on kirjoittanut ranskalaisiin ja italialaisiin merenkulkualan lehtiin useita Suomen merenkulkuun liittyviä artikkeleita. Onhan Suomi Välimereltä katsottuna melko eksoottinen ja tuntematon maa.

Jäinen matka Suomeen -hankkeen jälkeen ranskalainen lehti lähetti hänet tekemään tiedusteluja puisista kaljaaseista, joita käytettiin Suomessa toisen maailmansodan jälkeen. Kesällä 2009 hän teki juttua vuonna 1947 rakennetusta kaljaasi Astridista ja Astrid-kontak-

tit johdattivat hänet Suomenlinnaan.

Suomenlinnan telakka ja linnoitus tekivät Jacopoon vaikutuksen. Uusi hanke sai alkunsa. Keskiössä olivat telakalla työskentelevät ihmiset.

Projekti sai nimekseen Silta tulevaisuuteen. Se viittaa jatkumoon menneisyyden tietotaidosta telakalla säilytettäviin ja kunnostettaviin aluksiin omistajineen ja päättyy lopulta näiden seuraajiin, uuteen sukupolveen.

Jacopo dokumentoi työskentelyä eri vuodenaikoina ja erilaisia työvaiheita – tällä kertaa värikuvina. Hän muistuttaa, että kyseessä ei ole taidevalokuvanäyttely, vaan mukana on etnologinen lähestymistapa.

– Kerron ihmisistä, ja kun teen niin, minun täytyy astua yhteisöön. Tämä yhteisö koostuu klaaneista, eri alusten miehistöistä. Mutta nämä eivät ole kilpailevia klaaneja. Ne jakavat samat ongelmat, saman intohi-

VAS. M/Aux Katriinaa kunnostetaan 15 asteen pakkasessa, Viaporin telakka.

KESK. Puuseppä Mika Holmström.

OIK. Seppä Seppo Muukka.

Hän kuvasi Viaporin telakkaa Nikon D3S:llä, koska halusi olla kosketusetäisyydellä kohteestaan.

mon, paikan, turhautuneisuuden ja onnen.

Viaporin telakkaa hän kuvasi Nikon D3S:llä, koska halusi olla kosketusetäisyyden päässä kohteestaan. Jacopon suosikkiobjektiivit ovat 20, 50 ja 80 mm. Elävyyden tuntua hän on hakenut mahdollisimman pitkällä valotusajoilla.

Jacopo halusi omalta osaltaan auttaa Viaporin telakka ry:tä tuomalla arvokkaalle kohteelle huomiota. Ulkopuolisena hänellä oli mahdollisuus nähdä sellaista, minkä muut saattoivat ottaa itsestään selvyytenä. Samalla hän joutui todistamaan vaikeuksia, joita historiallisesti arvokkaassa paikassa toimiminen tuo eteen.

Jacopo on omistanut Suomelle monia vuosia, joten nyt on aika ottaa vähän etäisyyttä. Mutta hän sanoo tulevansa takaisin, sillä tarinoita on yhä kerrottavana.

– Rakastan valokuvausta sen itsensä takia. En halua työskennellä pelkästään rahan vuoksi, vaikka niin joudun tekemään, koska se on ammattini. Valokuvaus on elämäni, ja teen sitä itseäni varten. ●

VIAPORIN TELAKKA – SILTA TULEVAISUUTEEN
Suomenlinna, Suomenlinna-keskus | -1.3. 2015
Myöhemmin: Merikeskus Vellamo ja Ahvenanmaan
merenkulkumuseo.

